

KÖSZÖNTJÜK AZ ÚJ ESZTENDŐT!

Az ó és új esztendő fordulóján néhány pillanatra különös, megfoghatatlan, sejtelmes, de mindenképpen ünnepélyes hangulat ragadja meg lelkünket. Az éjféli harangok zúgása közben egyszerre időszerűnek érezzük Jézus figyelmeztetését: „Figyeljetek, vigyázatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jő el a ház ura“, mikor hív magához a gondviselő Atya, „este-e vagy éjfélkor, kakasszókor vagy reggel“? A szilveszteri hangulat tudatosan vagy félig tudattalanul rádöbrent a valóságra, amiről életünk hétköznapjaiban szívesen megfeledkezünk: halandók vagyunk és előbb vagy utóbb végső számadástételre meg kell jelennünk a gondviselő Isten színe előtt.

Újév reggelén, ünnepi érzések között még egyszer gondolatban végigszáguldunk az elmúlt esztendő kiemelkedő eseményein, boldog vagy szomorú alkalmain; még egyszer számot vetünk az év végi mérleg tükörfényében azzal, amit eredményként felmutathatunk és amit megtenni elmulasztottunk, és az egész elmúlt évet könnyeivel és mosolyaival, hálaadó lélekkel, tiszta, gyermeki, remegő áhítattal még egyszer megköszönve gondviselő Istenünknek, szerető jó Atyánknak, a benne való rendíthetetlen hittel, szent reménységgel és mélységes bizalommal köszöntjük az ismeretlen új esztendőt.

Az esztendő első reggelén jólesik arra gondolnunk, hogy az ősök áldott szelleme, feltétlen istenhite, példamutató közösségi szelleme, nemes egyházszeretete és áldozatkész lelkülete bennünk, késő utódokban tovább él. Apáink, anyáink kilépnek elénk a távoli vagy közelebbi múltból, letűnt idők világából, és valahányszor megemlékezünk róluk, mindig arccal szemközt állanak velünk. Most is itt vannak lélekben velünk, közöttünk. És valahányszor feléjük tekintünk, mindig üzennek nekünk. Üzenetük lényege pedig ez: a jézusi evangélium mint eszményi életprogram időtlen. Az Isten- és emberszeretet, Isten imádása és a felebarát iránti erkölcsi parancsolatok hirdetésének és cselekvésének szent kötelezettsége nem válik időszerűtlenné soha; azok elől kitérnie egyetlen Jézus-tanítványnak sem lehet, aki Isten országa polgára, az eszményi világ, a magasrendű közösségi élet, a jóság, békeség, társadalmi igazságosság, a legszentebb értelemben vett emberiség birodalmának részese kíván lenni.

Kérem a jó Istent, áldja, segítse, védje, szeresse egyházunkat a többi egyházakkal együtt továbbra is. Nyugodjék meg áldott gondviselése vezetőinek minden nemes szándékán és minden jóakarátú, lélekből fa-

kadó cselekedetén. Áldja meg az áldások örök adója gyülekezetünk tagjait, hogy szelíden is bátor jézusi lelkiületükkel, hitükkel és lelkesedésükkel, önmagukból békességet, megbocsátást és szeretetet árasztó, öntudatos, melegszívű, önfeláldozó, Istennek tetsző életükkel, példaadó hűségükkel lehessenek ebben az esztendőben is az Isten dicsőségének hirdetői és az ember, a testvér, a felebarát szolgálatának munkálói. Isten áldása legyen Szocialista Köztársaságunk bölcs vezetőin, szeretett hazánkon, annak állampolgárain és minden békeszerető emberen szerte a világon. Isten védő, oltalmazó gondviselése áradjon ki otthonainkra, templomainkra, Isten ügyének minden tisztaszívű, alázatos hordozójára. Szentelje meg felelősségtudattal, hivatásérzettel végzett minden ténykedésünket és lélek szerinti szolgálatunkat.

Áprily Lajos egy nagyon szép szilveszteri versében mondja: „Egy kakasléppel megnőtt a nap.“ Igen, egy kakasléppel benn vagyunk az 1976. esztendőben. Az év első reggelén hangzik felétek a szívből jövő őszinte jókívánság: boldog újévet, békességet a családban, az országban, szerte a világon!

Kérem a jó Istent, legyen velünk gondviselésével az új esztendőben is.

Dr. KOVÁCS LAJOS

TANULMÁNYOK

ÖNVIZSGÁLAT ÉS IMÁDKOZÁS

Az ember életében mind fizikai, mind lelki vonatkozásban a legfontosabb dolog az alapozás, a helyes kiindulás, feladataink tisztán látása és önmagunk előkészítése. Jézus a szeretet kettős parancsolatába sűrítve határozta meg ezt az alapot; mások a népben és a személyes példa erejében látták a jövő kibontakozásának biztos zálogát. De nem elég csak látni a feladatokat; a kiinduláshoz, a munka-hívítás végzéséhez eszközre is szükség van, s ez pedig Én és Mi vagyunk. Sokszínű és sokrétű az az élet, amelybe kikerülve a test és a lélek eszközeivel: a személyes példa, a tudás és a hit erejével szolgálói lehetünk Istennek és hazánknak. Ma már nemcsak a városi, de a falun élő ember élete is nagyon bonyolult. Ezért, hogy hivatásos munkánkat jól végző, lelkiismeretes, helyünket hűséggel megálló emberek lehessünk, ahhoz szüntelen önvizsgálatra és erőgyűjtésre, imádkozásra van szükségünk.

Veszedelemes, gyorsan röppenő szó ez a „könnyű“, amit néha mások megítélésére használunk, de nemegyszer célba talál, ha lelkiismeretlenül, a személyes jó példa aranyfedezete nélkül végezzük kötelességünket. Olyan a mi munkamezőnk, mint a háziasszonyé: ha jól végzed, ritkán veszik észre, természetesen tartják, hogy úgy van; legtöbbször az el nem végzett munka, a poros vagy rendetlen ház, ill. telek hívja fel magára a figyelmet. A mi szavainkat, az evangélium hirdetését és minden munkánkat híveink a személyes példaadás mérlegére helyezik. S bizony a könnyűnek találtatás súlyos bírálata hangzik el nemegyszer a felszínesen, felelősségtudat nélkül végzett munka nyomán. Gyakran meg kell hogy szólaljanak lelkünkben a falon megjelenő írás tűzbetűs szavai: megszámlálhatatlan és megmérettetel, — *s mi őszinte önvizsgálattal és lelkünket erősítő imádkozással kell készülnünk, hogy könnyűnek ne találtassunk.*

A mi életünk nem lehet öncélú. Jézus megfogalmazásában: „az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon“ (Mt 20, 28). De hogy ezt az emberszolgálatot hittel, meggyőződéssel, szeretettel tudjuk betölteni, ahhoz szüntelen önvizsgálatra, erőnk, tudásunk és képességeink gyakori felmérésére és erősítésére, imádkozásra van szükségünk.

Miben álljon ez az önvizsgálat? Elsősorban annak felmérésében, hogy a külső élet történései, rezdülései milyen gondolatokat, érzéseket, indulatokat váltanak ki belőlünk. Belső világunk vizsgálása állandó